

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง " พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายในเขตกรุงเทพมหานคร: การวิเคราะห์เชิงปริมาณทางสังคมวิทยา " นี้ เป็นการเป็นการศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามแนวความคิดเชิงบรรทัดฐาน(Normative) ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Approach) ในการวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม กับการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) กับการวิเคราะห์ถดถอย (Stepwise-Regression Analysis) ในบทนี้จึงได้แบ่งเนื้อหาการนำเสนอเป็น 3 ส่วน โดยจำแนกตามลักษณะข้อมูลที่ใช้ศึกษา กับการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้คือ

ส่วนที่ 1

- 1.1. ลักษณะเฉพาะบางประการของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้
- 1.2. ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ส่วนที่ 2

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยทั้ง 11 สมมติฐาน

ได้แก่ การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression) กับการวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) รวมทั้งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรอิสระ)

ส่วนที่ 1

1.1. ลักษณะเฉพาะบางประการของกลุ่มตัวอย่าง

ในการเสนอผลการวิจัยในส่วนที่ 1 นี้ เป็นการนำเสนอลักษณะเฉพาะบางประการของกลุ่มตัวอย่าง (Sample) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เห็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการนำเสนอผลการศึกษา และความเข้าใจผลการวิจัยในขั้นต่อไป

1.1.1. เพศของกลุ่มตัวอย่าง

จากกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย 1,200 คนที่ได้รับแจกแบบสอบถาม ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนอย่างสมบูรณ์เพื่อการประมวลผลรวมทั้งสิ้น 1,017 คน ซึ่งถือว่าได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 84.75 ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นเพศชาย 545 คนและหญิง 472 คน เมื่อจำแนกเพศของกลุ่มตัวอย่าง ตามโรงเรียนแล้วปรากฏผลตามตารางที่ 2 แสดงเพศของกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนต่างๆเปรียบเทียบกัน

ตารางที่ 2 แสดงอัตราส่วนร้อยละของเพศกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

เขต	โรงเรียน	ชาย	หญิง	รวม (จำนวนจริง)
1. บางกอกน้อย	วัดนาสโง	60.0	40.0	100 (40)
2. บางกอกน้อย	สตรีวัดระฆัง	11.6	88.4	100 (86)
3. บางกอกใหญ่	พลิชัยการชนบุรี	14.9	85.1	100 (94)
4. จตุจักร	เซนต์จอร์จ	44.6	55.4	100 (92)
5. จตุจักร	สตรีวรนาถ	2.2	97.8	100 (89)
6. ดุสิต	เซนต์คาเบรียล	97.9	1.1	100 (95)
7. ดุสิต	ราชินีบน	1.7	98.3	100 (58)
8. ปทุมวัน	เตรียมอุดมศึกษา	43.5	56.5	100 (92)
9. พระนคร	วัดบวรนิเวศ	100	0	100 (95)
10. บางขุนเทียน	เทคโนโลยีสยาม	100	0	100 (92)
11. บางขุนเทียน	วัดนวลนรดิศ	100	0	100 (93)
12. บางเขน	สาธิต ม.เกษตรฯ	43.8	56.2	100 (89)

จากตารางที่ 2 แสดงอัตราส่วนเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาจากโรงเรียน 3 กลุ่มคือ กลุ่มโรงเรียนอาชีวศึกษา คือเทคโนโลยีสยาม พลิชัยการชนบุรี กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มโรงเรียนเอกชนประกอบด้วยเซนต์จอร์จ เซนต์คาเบรียล สตรีวรนาถ ราชินีบน เตรียมอุดมศึกษา กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มโรงเรียนของรัฐได้แก่ โรงเรียนวัดนาสโง สตรีวัดระฆัง วัดบวรนิเวศ วัดนวลนรดิศ

1.1.2. ลักษณะการอยู่อาศัยในเวลาส่วนใหญ่ของชีวิต

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาตลอดชีวิตหรือในเวลาส่วนใหญ่ของชีวิต เป็นกลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนเซนต์คาเบรียล ร้อยละ 83.2 เติร์ชมอุดมศึกษา ร้อยละ 83.7 และสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ร้อยละ 83.1 ส่วนกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับญาติในเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดคือ โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ร้อยละ 18.9 นักเรียนกลุ่มที่อาศัยอยู่กับเพื่อนในเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนอื่นๆ คือ โรงเรียนสตรีวรนาถ และราชินีบน ในสัดส่วนร้อยละ 16.9 และ 15.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงสัดส่วนของลักษณะการอยู่อาศัยในเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตจำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	อยู่กับพ่อแม่	บิดา	มารดา	ญาติ	เพื่อน	อื่นๆ	ไม่ตอบ	รวม
1. วัดนาศโรง	69.9	3.2	9.7	10.8	1.1	5.4	0	(100)
2. สตรีวัดระฆัง	69.8	1.2	10.5	14.0	2.3	1.2	1.2	(100)
3. พณิชยการธนบุรี	70.2	1.1	9.6	14.9	2.1	1.1	1.1	(100)
4. เซนต์จอห์น	76.1	1.1	7.6	10.9	0	0	0	(100)
5. สตรีวรนาถ	58.4	1.1	10.1	13.5	16.9*	0	0	(100)
6. เซนต์คาเบรียล	83.2*	3.2	3.2	4.2	5.3	1.1	0	(100)
7. ราชินีบน	58.6	0	15.5*	8.6	15.5*	5.4	0	(100)
8. เติร์ชมอุดมศึกษา	83.7*	0	6.5	3.3	2.2	2.2	0	(100)
9. วัดบวรนิเวศ	62.1	3.2	7.4	18.9*	3.2	1.2	1.2	(100)
10. เทคโนโลยีสยาม	69.6	3.3	9.8	10.9	1.1	5.4	0	(100)
11. วัดนวลนรดิศ	69.9	3.2	9.7	10.8	1.1	5.4	0	(100)
12. สาธิต ม.เกษตรฯ	83.1*	0	6.7	3.4	2.2	2.2	0	(100)
รวม (71.2)	(1.8)	(8.8)	(10.8)	(4.2)	(1.8)	(0.2)	(100)	

1.1.3. ระดับการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของเด็กนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียนเองโดยวัดจากระดับการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่มคือ กลุ่มนักเรียนที่ใช้จ่ายส่วนตัวน้อยกว่า 1000 บาทต่อเดือน, 1001-2000 บาทต่อเดือน, 2001-3000 บาทต่อเดือน, 3001-4000 บาทต่อเดือน และมากกว่า 4000 บาทต่อเดือน ปรากฏผลตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงสัดส่วนของระดับการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	<1000	1001-2000	2001-3000	3001-4000	>4001
1. วัดนาขโรง	62.5*	27.5	7.5	2.5	0
2. สตรีวัดระฆัง	50.0*	37.2	9.3	3.5	0
3. พณิชยการธนบุรี	48.9	36.2	11.7	3.2	1.1
4. เซนต์จอห์น	10.9	23.9	35.9*	17.4*	12.0*
5. สตรีวารนาถ	16.9	25.8	39.9*	9.0	7.8
6. เซนต์คาเบรียล	14.7	31.6	22.1	13.7*	18.0*
7. ราชนิพน	31.0	36.2	27.6	3.4	1.7
8. เตรียมอุดมศึกษา	9.8	48.9	18.0	8.7	14.1*
9. วัดบวรนิเวศ	20.0	37.9	3.0	4.2	7.4
10. เทคโนโลยีสยาม	20.7	48.9	16.3	5.4	5.4
11. วัดนวลนรดิศ	20.4	49.5*	16.1	5.4	4.5
12. สาธิต ม.เกษตรฯ	9.0	49.4*	19.1	9.0	13.4*
รวม	(24.2)	(38.7)	(21.7)	(7.5)	(7.7)

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนวัดนายโรง กับโรงเรียนสตรีวัดระฆัง ใช้จ่าน้อยที่สุดคือน้อยกว่า 1000 บาทต่อเดือน ในสัดส่วนร้อยละ 62.5 และ 50.0 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่นๆ กลุ่มนักเรียนที่ใช้จ่าชกันในช่วง 1001-2000 บาทต่อเดือน ได้แก่ โรงเรียนวัดนวลนรดิศ สาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และเทคโนโลยีสยาม กับโรงเรียนเตรียมอุดม ส่วนกลุ่มนักเรียนที่ใช้จ่าชระดับปานกลาง 2001-3000 บาทต่อเดือนเป็นกลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนสตรีวรนาถ และเซนต์จอร์จ ร้อยละ 39.9 และ 35.9 ตามลำดับ กลุ่มนักเรียนที่ใช้จ่าชระหว่าง 3001-4000 บาทต่อเดือน เป็นโรงเรียนเอกชนคริสเตียน ได้แก่ โรงเรียนเซนต์จอร์จ กับเซนต์คาเบรียล ในสัดส่วนร้อยละ 17.4 และ 13.7 กลุ่มนักเรียนที่ใช้จ่าชในระดับที่สูงกว่า 4000 บาทต่อเดือนขึ้นไป ได้แก่ กลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนเซนต์จอร์จ เซนต์คาเบรียล เตรียมอุดมฯ สาธิตฯเกษตร มีข้อน่าสังเกตว่ากลุ่มนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงมาก เช่น โรงเรียนเซนต์จอร์จ เซนต์คาเบรียล เตรียมอุดมศึกษา สาธิตฯมหาวิทยาลัยเกษตรฯมักมีค่าใช้จ่าชค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มโรงเรียนสามัญของรัฐ และกลุ่มโรงเรียนอาชีวศึกษา

1.1.4. การใช้เวลาในการอ่านหนังสือ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 33.2 ใช้เวลาเพื่อการอ่านหนังสือหรือทำการบ้านต่อวัน ประมาณ 2-3 ชั่วโมง แต่มีกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้เวลาอ่านหนังสือทำการบ้านต่อวันน้อยมาก

ตารางที่ 5 แสดงสัดส่วนของการใช้เวลาในการอ่านหนังสือของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนชั่วโมง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่อ่านเลย	44	4.3
1	247	24.3
2	338	33.2
3	211	20.7
4	107	10.5
5	22	2.2
6	25	2.5
7	6	0.6
8	4	0.4
9	13	1.3

1.1.5. ความสนใจในการหาความรู้จากภายนอกโรงเรียน

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับความสนใจในการแสวงหาความรู้จากภายนอกโรงเรียน ของกลุ่มตัวอย่างแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือ ระดับความสนใจน้อย (ช่วงคะแนน 0-3) ระดับความสนใจปานกลาง (ช่วงคะแนน 4-6) และระดับความสนใจมาก (ช่วงคะแนน 7-9) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจแสวงหาความรู้จากภายนอกโรงเรียนระดับปานกลาง คือสัดส่วนร้อยละ 49.5 ตามตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงสัดส่วนของระดับความสนใจในการหาความรู้จากภายนอกโรงเรียน

ระดับความสนใจ	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	215	19.0
ปานกลาง	503	49.5
มาก	299	29.4

1.1.6. ตัวแปรอิสระที่ 1 ระดับความผูกพันกับสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับคะแนนความผูกพันกับบิดามารดา และโรงเรียนแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือ ระดับความผูกพันน้อย (ช่วงคะแนน 0-3) ระดับความผูกพันปานกลาง (ช่วงคะแนน 4-6) และระดับความผูกพันมาก (ช่วงคะแนน 7-9) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับความผูกพันกับบิดามารดา และโรงเรียนในระดับสูงคือสัดส่วนร้อยละ 73.30 ตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงสัดส่วนของระดับความผูกพันกับบิดามารดา และโรงเรียน

ระดับความผูกพัน	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	65	6.35
ปานกลาง	207	20.35
มาก	745	73.30

1.1.7. ตัวแปรอิสระที่ 2 ความสามารถทางการศึกษา

เมื่อพิจารณาความสามารถทางการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ตามเกรดที่มักจะได้รับอยู่ เสมอ จากช่วงคะแนน 0-4 เป็น 6 กลุ่มคือ กลุ่มนักเรียนที่ได้เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 1 ได้เกรด 1 2 3 และ 4 กับกลุ่มที่ไม่ตอบ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับความสามารถทางการศึกษาโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง (เกรด 2) เป็นสัดส่วนร้อยละ 40.16 ตามตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงสัดส่วนของระดับความสามารถทางการศึกษา

เกรด	จำนวน	ร้อยละ
< 1	24	2.36
1	213	20.94
2	413	40.16
3	297	29.20
4	62	6.96
ไม่ตอบ	8	0.79

1.1.8. ตัวแปรอิสระที่ 3 ระดับการรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษ

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับการรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือ ระดับการรับรู้ที่โรงเรียนและที่บ้านลงโทษไม่รุนแรงหรือลงโทษไม่หนักเมื่อประพฤติผิด (ช่วงคะแนน 0-3) ระดับการรับรู้ที่โรงเรียนและที่บ้านลงโทษรุนแรงหรือลงโทษหนักปานกลาง เมื่อประพฤติผิด (ช่วงคะแนน 4-6) และระดับการรับรู้ที่โรงเรียนและที่บ้านลงโทษรุนแรงหรือลงโทษหนักมากเมื่อประพฤติผิด (ช่วงคะแนน 7-9) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับการรับรู้ที่โรงเรียนและที่บ้านลงโทษรุนแรงหรือลงโทษหนักปานกลางเมื่อประพฤติผิดคือ สัดส่วนร้อยละ 46.95 ตามตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงสัดส่วนของระดับการรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษจากโรงเรียนและที่บ้าน

ระดับการรับรู้การลงโทษ	จำนวน	ร้อยละ
ลงโทษเบา	445	43.76
ลงโทษปานกลาง	447	46.95
ลงโทษหนัก	125	12.30

1.1.9. ตัวแปรอิสระที่ 4 ระดับการคบค้าสมาคมกับผู้เป็ียงเบน

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับการที่นักเรียนคบค้าสมาคมกับผู้เป็ียงเบนแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือ ระดับที่คบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป็ียงเบนน้อย (ช่วงคะแนน 0-3) ระดับที่คบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป็ียงเบนปานกลาง (ช่วงคะแนน 4-6) และระดับที่คบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป็ียงเบน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับที่คบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป็ียงเบนปานกลาง คือสัดส่วนร้อยละ 63.62 ตามตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงสัดส่วนของระดับการคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป็ียงเบน

ระดับความใกล้ชิด	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	228	22.42
ปานกลาง	647	63.62
หนัก	142	13.96

1.1.10. ตัวแปรอิสระที่ 5 ระดับการยอมรับเอาตัวแบบที่เป็ยงเบนมากกระทำตาม เมื่อแบ่งกลุ่มระดับคะแนนการยอมรับเอาตัวแบบที่เป็ยงเบนมากกระทำตาม ในภาพรวม แล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือ ระดับการยอมรับเอาตัวแบบที่เป็ยงเบนมากกระทำตามในระดับต่ำ(ช่วงคะแนน 0-3) การยอมรับเอาตัวแบบที่เป็ยงเบนมากกระทำตามในระดับปานกลาง(ช่วงคะแนน 4-6) และการยอมรับเอาตัวแบบที่เป็ยงเบนมากกระทำตามในระดับสูง(ช่วงคะแนน 7-9) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับการยอมรับเอาตัวแบบที่เป็ยงเบนมากกระทำตามในระดับน้อย คือสัดส่วนร้อยละ 58.41 ตามตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงสัดส่วนของระดับการคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป็ยงเบน

ระดับการยอมรับ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	594	58.41
ปานกลาง	326	32.06
สูง	97	9.54

1.1.11. ตัวแปรอิสระที่ 6 ระดับการถูกเสริมแรงให้กระทำผิด

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับการถูกเสริมแรงให้กระทำผิดแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือระดับการถูกเสริมแรงระดับน้อยให้กระทำผิดต่อไปอีก(ช่วงคะแนน 0-3) ระดับการถูกเสริมแรงระดับปานกลางให้กระทำผิดต่อไปอีก(ช่วงคะแนน 4-6) และระดับการถูกเสริมแรงระดับสูงให้กระทำผิดต่อไปอีก(ช่วงคะแนน 7-9) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับการถูกเสริมแรงให้กระทำผิดต่อไปในระดับน้อย คือสัดส่วนร้อยละ 70.50 ตามตารางที่ 12 นั้นหมายความว่า เมื่อนักเรียนกระทำผิดละเมิดบรรทัดฐานของบทบาทความเป็นนักเรียน นักเรียนไม่ได้รับการส่งเสริมหรือถูกชมเชยยกย่องในพฤติกรรมที่ไม่ดีนั้น(No rewarding) ซึ่งอาจอธิบายร่วมกับตัวแปรการรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษได้ว่า นักเรียนที่ตกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเป็ยงเบน นอกจากไม่ได้รับการส่งเสริมให้กระทำผิดต่อไปแล้ว ยังได้รับอิทธิพลจากการลงโทษ(Punishment) อีกด้วย

ตารางที่ 12 แสดงสัดส่วนของระดับการถูกเสริมแรงให้กระทำผิด

ระดับการเสริมแรง	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	717	70.50
ปานกลาง	265	25.17
มาก	35	3.44

1.1.12. ตัวแปรอิสระที่ 7 ระดับการยับยั้งภายใน

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับการยับยั้งภายในแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนที่มีระดับการยับยั้งภายในน้อยเมื่อจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน(ช่วงคะแนน 0-3) กลุ่มนักเรียนที่มีระดับการยับยั้งภายในปานกลางเมื่อจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน(ช่วงคะแนน 4-6) และกลุ่มนักเรียนที่มีระดับการยับยั้งภายในในระดับสูงเมื่อจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน(ช่วงคะแนน 7-9) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สนใจมีระดับการยับยั้งภายในในระดับปานกลาง คือสัดส่วนร้อยละ 64.90 ตามตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงสัดส่วนของระดับการยับยั้งภายใน

ระดับการยับยั้ง	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	111	10.91
ปานกลาง	660	64.90
มาก	246	24.19

ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบต่างๆในแต่ละกลุ่มนักเรียน

เมื่อแบ่งกลุ่มระดับคะแนนของลักษณะความเบี่ยงเบนโดยรวมแล้วแล้ว จากช่วงคะแนน 0-9 เป็น 3 กลุ่มคือกลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับต่ำ (ช่วงคะแนน 0-3) กลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนระดับปานกลาง (ช่วงคะแนน 4-6) และกลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนระดับสูง (ช่วงคะแนน 7-9) พบว่านักเรียนใน กทม. ในภาพรวมส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับต่ำ คือสัดส่วนร้อยละ 81.22 (ตามตารางที่ 14) และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างกันของพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบต่างๆ (ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรตามโดยรวมกับตัวแปรตามย่อย) พบว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะต่างๆทั้ง 16 ลักษณะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวมระดับปานกลาง โดยจะมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับ 0.5-0.7 เราจึงอาจอนุมานได้ว่านักเรียนใน กทม. ที่ถูกจัดว่าเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะใดลักษณะหนึ่งแล้ว จะมีความโน้มเอียงที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะอื่นๆด้วย จากตารางที่ 15 พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มักมีแนวโน้มประพฤติดีมากกว่าด้านการแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุด ($r=.7168$) ดื่มสุรา กลับบ้านดึก เที่ยวดิสโก้เฮค ผับ ทูจริตในการสอบ มากรองลงไปตามลำดับ ซึ่งหากทำการจำแนกลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกตามกลุ่มโรงเรียน 3 กลุ่มคือกลุ่มโรงเรียนสายสามัญเอกชน กลุ่มโรงเรียนสายสามัญของรัฐ กับกลุ่มโรงเรียนอาชีวศึกษา แล้วปรากฏว่าสัดส่วนของพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะต่างๆจะปรากฏในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษามากกว่า โดยเฉพาะพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ใช้ความรุนแรง

ตารางที่ 14 แสดงสัดส่วนของระดับการระดับความเบี่ยงเบนโดยรวม

ระดับความเบี่ยงเบน	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	862	81.22
ปานกลาง	126	12.39
มาก	35	3.44

ตารางที่ 15 แสดงระดับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวม(ตัวแปรตาม)
กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละประเภท

ลักษณะต่างๆของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มุ่งต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวม

ทุจริตในการสอบ	.6047 (5)
โดดเรียน	.6403
ไว้ผมผิดระเบียบโรงเรียน	.6409
กลับเข้าบ้านดึกกว่าที่คนทางบ้านกำหนดไว้	.6828 (3)
ขโมยของของผู้อื่นที่มีมูลค่ามากกว่า 100 บาท	.3986
ทำร้ายผู้อื่นถึงต้องส่งโรงพยาบาล	.3959
ขีดเขียนตามสาธารณะสมบัติ	.4663
แต่งกายผิดระเบียบโรงเรียน	.7168 (1)
แสดงกิริยาวาจาไม่สุภาพ	.6254
สูบบุหรี่	.5708
ดื่มสุรา	.6838 (2)
เที่ยวสถานค้าประเวณี	.4390
เที่ยวในดิสโก้เธค ผับ	.6460 (4)
เล่นเกมสตั๊บบอย	.5777
ชอบไปเดินท่าเท่ ทำสวยที่ห้างสรรพสินค้า	.5658
เล่นสนุกเกอร์	.6057
ความเบี่ยงเบนโดยรวม	1.0000

ส่วนที่ 2 - การทดสอบสมมติฐานการวิจัยทั้ง 11 สมมติฐาน

จากการวิเคราะห์ด้วย Stepwise Regression Analysis อันเป็นเทคนิควิธีการประมวลผลทางสถิติที่ใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง "ตัวแปรอิสระ(x)" กับ "ตัวแปรตาม(y)" ว่าตัวแปรตั้งแต่สองตัวขึ้นไปมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด เพื่อหาข้อตกลงสากล (Generalization) ของพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายใน กทม. ด้วยการวิเคราะห์สมการเส้นตรงของเส้นประมาณค่า โดยพิจารณาตัวแปรอิสระตัวที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุดก่อน โดยจะถูกนำเข้ามาสมการก่อนตัวแปรอื่น จากนั้นตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามเป็นอันดับสอง สาม สี่ และต่อไป ก็จะถูกนำเข้ามาสมการการวิเคราะห์ตามมา เพื่อชี้ให้เห็นว่าตัวแปรอิสระใดมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุด และมีความสัมพันธ์มากในระดับรองลงไป ซึ่งประมวลผลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปชื่อ SPSS แล้วพบว่าตัวแปรอิสระ หรือปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (อัลฟา=0.05) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพียง 7 ปัจจัยจาก 10 ปัจจัยที่ทดสอบในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ เรียงลำดับตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากที่สุดไปน้อยที่สุด (ตามตารางในภาคผนวก) คือความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน การเสริมแรง การยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน เพศ การยับยั้งภายใน ฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน ความสามารถทางการศึกษา แต่เมื่อประกอบกับการพิจารณาด้วย Correlation (r) ที่มากกว่า 0.03 ดังที่กล่าวมาแล้วพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการวิจัยครั้งนี้คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน การเสริมแรง การยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน เพศ (ตามตารางที่ 16)

ส่วนตัวแปรอิสระที่ไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเบี่ยงเบนเลขคือตัวแปรอิสระที่เหลือ 6 ตัวแปรได้แก่ การยับยั้งภายใน ฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน ความสามารถทางการศึกษา การรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษ ความผูกพันกับสังคม และเป้าหมายทางการศึกษา

จากการวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) ซึ่งเป็นการวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้ง 10 ตัวแปร กับตัวแปรตามว่าความรู้สึกผูกพันกับสังคม การมีพันธะสัญญาต่อเป้าหมายทางการศึกษา ความสามารถทางการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจของนักเรียน การยับยั้งภายใน การรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน การยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน การเสริมแรง และเพศ มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่แตกต่างกันหรือไม่ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) พบว่าปรากฏผลตามตาราง

ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างตัวแปรอิสระต่างๆกับ ความเป็งเบน

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเป็งเบน (ตัวแปรอิสระ)

r

พบความสัมพันธ์	อันดับ 1	ความใกล้ชิดกับผู้เป็งเบน	0.5139
	อันดับ 2	การเสริมแรง	0.5065
	อันดับ 3	การยอมรับตัวแบบที่เป็งเบน	0.4882
	อันดับ 4	เพศ	-0.3144
	อันดับ 5	การยับยั้งภายใน	-0.2994
	อันดับ 6	ฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน	0.1535
	อันดับ 7	ระดับของเป้าหมายทางการศึกษา	-0.0477
ที่ไม่พบความสัมพันธ์		ความสามารถทางการศึกษา	-0.1440
		การรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษ	-0.1234
		ความรู้สึกผูกพันกับสังคม	-0.1090

นัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดกับผู้เป็งเบน (ตัวแปรอิสระที่ 1 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์) กับพฤติกรรมเป็งเบนโดยรวม

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเป็งเบนกับตัวแปรอิสระทั้ง 10 พบว่า ปัจจัยด้านความใกล้ชิดกับผู้เป็งเบน มีระดับความสัมพันธ์มากที่สุดกับพฤติกรรมเป็งเบน จากระดับความสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดกับผู้เป็งเบน (ตัวแปรอิสระที่ 1 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์) กับพฤติกรรมเป็งเบนโดยรวม โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) =

0.5139 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านความใกล้ชิดกับผู้ที่เป่ียงเบนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเป่ียงเบนในระดับปานกลาง ในทิศทางบวก ยอมรับสมมติฐานที่ 7 ว่าเมื่อนักเรียนมีความใกล้ชิดมากเท่าไรกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเป่ียงเบน ก็จะมีพฤติกรรมเป่ียงเบนมากขึ้นเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านความใกล้ชิดกับผู้ที่เป่ียงเบน อธิบายพฤติกรรมเป่ียงเบนได้เพียงร้อยละ 25 เท่านั้น (Coefficient of Determination = $r^2 = (0.5139)^2 = 0.264$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความใกล้ชิดกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป่ียงเบน ที่มีผลต่อพฤติกรรมเป่ียงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า ความใกล้ชิดกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป่ียงเบนมีความสัมพันธ์กับการที่นักเรียนกลับบ้านดึกกว่าทางบ้านกำหนดไว้ในระดับสูงสุด ($r = .3955$) เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมเป่ียงเบนในลักษณะอื่นๆ (ตามตารางที่ 18) รองลงมาคือ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียน ($r = .3463$) โดดเรียน ($r = .3660$) ไข่มพผิดระเบียบ ($r =$ กับความใกล้ชิดกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป่ียงเบนน้อยมาก

การอธิบายเพิ่มเติมถึงประเด็นของการคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเป่ียงเบนนั้น นอกเหนือจากการตีความค่าสถิติข้างต้นแล้ว จากการสัมภาษณ์นักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายเป้าหมายในการวิจัย พบว่ารูปแบบเชิงพฤติกรรม (Behavioral form) ของพฤติกรรมเป่ียงเบน อันเนื่องมาจากการคบค้าสมาคมกับผู้เป่ียงเบนนั้น ปรากฏเด่นชัดที่สุดในกลุ่มโรงเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งสามารถแยกพิจารณาตามเพศได้ว่า ในกลุ่มนักเรียนชายจะมีรูปแบบเชิงพฤติกรรมที่สำคัญ ได้แก่ ลักษณะของการจับกลุ่มตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป จะไม่แยกตัวเดี่ยว โดยมีเหตุผลหลักคือ การดำรงตนอยู่อย่างโดดเดี่ยวของนักเรียนอาชีวศึกษา จะทำให้ตัวนักเรียนเองเกิดความไม่มั่นใจในตนเอง ไม่กล้ากระทำการใดๆ เมื่อปรากฏตนในที่ที่มีคนจำนวนมาก เนื่องจากตัวนักเรียนเองรู้สึกว่าจะสังคมแวดล้อมประเมินตัวนักเรียนเองอยู่เสมอ ซึ่งประเด็นนี้อาจมีการศึกษาวิจัยต่อไปถึงเรื่อง "อัตมโนทัศน์" (Self-Concept) ด้วยแนวความคิดของ Looking Glass Self, Reflected Appraisal รวมทั้ง Social Comparison ภายใต้กรอบทฤษฎีของการปฏิสัมพันธ์ทางสัญลักษณ์ (Symbolic Interaction) โดยเฉพาะได้ รวมทั้งอาจเชื่อมโยงไปถึงการศึกษาพฤติกรรมเป่ียงเบนในกรอบแนวคิดของกลุ่มอ้างอิง (Reference Group) กับพฤติกรรมร่วม (Collective Behavior) การรวมกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มนี้จึงถือเป็นการเพิ่มความมั่นใจในตนเองของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้ยังรวมถึงความรู้สึกของการแบ่งความเสี่ยงที่สังคมจะประเมินตัวนักเรียนเองในทางลบ ดังจะอนุมานได้จากคำกล่าวของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ว่า

"มีเพื่อนอยู่ก็ไม่เห็นต้องกลัวอะไร อายากทำอะไรก็ทำ" เมื่อย้อนถามว่าถ้าอยู่คนเดียวจะรู้สึกอย่างไรนั้นหรือไม่ นักเรียนก็บอกว่าคงไม่กลัว เนื่องจากหากทำอะไรไม่ดี หรือเกิดอะไรขึ้นกับตนเองก็ไม่มีใครช่วย ถ้าอยู่คนเดียวจะอยู่เจ็บบๆมากกว่า ไม่ค่อยแสดงออก ในกรณีของการแสดงออกที่ทำให้ผู้อื่นรำคาญหรือเดือดร้อน เช่น การพูดคุยเสียงดังเกินควร เอะอะโวยวาย สู้บหู้ กีดขวางทางสัญจร และอื่นๆนั้น นักเรียนไม่มีความเกรงใจผู้อื่นในสังคม ไม่สนใจว่าผู้อื่นจะเดือดร้อนในการกระทำของตนหรือไม่ เนื่องจากนักเรียนให้เหตุผลว่า จะไม่สนใจในเรื่องที่เป็นประเด็นความสนใจของกลุ่มเท่านั้น ถ้ากลุ่มซึกจุงไปทางไหนหรือทำอะไรก็จะทำตามๆกัน คล้อยตามกันง่ายและมักไม่ขัดเพื่อน นอกจากนั้นการคบหากันเป็นกลุ่มจะนำไปสู่การพูดจาเสียงดัง กิริยาวาจาไม่สุภาพ ซึ่งจับกลุ่มตามศูนย์การค้าที่ใกล้สถาบันมากที่สุด โดยเฉพาะส่วนที่เป็น "Hall" ของห้างฯ หรือ "Food Center" และบริเวณโรงภาพยนตร์ในส่วนที่ลับตา เช่น ในบริเวณข้างโรงภาพยนตร์ทางไปห้องน้ำชายของ Future Park บางแค มักสู้บหู้ ขัดเขี่ยตามห้องน้ำ (หรือรถเมล์ในอีกกรณีหนึ่ง) นักเรียนกลุ่มนี้ถ้าไม่มีเพื่อนเข้าไปยุ่ง นักเรียนก็จะไม่ยุ่งกับผู้อื่นๆ รูปแบบของพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย อีกลักษณะหนึ่งก็คือชอบจับกลุ่ม "แซว" ผู้หญิงที่เดินผ่านไปมา ใช้สายตาไม่บริสุทธิ์ใจ มองไม่ละสายตา มองผู้หญิงตั้งแต่ศีรษะถึงเท้า หันไปซุบซิบกับเพื่อน ในประเด็นของการวิพากษ์วิจารณ์สังคม และเรื่องเพศ ซึ่งผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่สนใจ อาจเป็นเพราะว่าบุคลิกภาพของนักเรียนชายไม่ดี ซึ่งพร้อมกันนั้น นักเรียนชายไม่ได้สำนึกถึงว่าการที่ผู้หญิงไม่สนใจก็เนื่องมาจากภาพลักษณ์ (Image) ของนักเรียนชาย เช่นนั้นนั่นเอง รูปแบบของพฤติกรรมค่านอื่น เช่นการขึ้นรถเมล์ก็มักอยู่ท้ายรถมากกว่าอยู่ตอนกลางหรือตอนหน้ารถ ลักษณะคำพูด การแต่งกายของนักเรียนอาชีวศึกษา มีเอกลักษณ์อยู่ที่การเอาเสื้อออกนอกกางเกง ถ้าไม่แต่งกายหลวมๆ ก็แต่งกายคับด้วยเสื้อตัวเล็กกางเกงยีนส์ลึบๆ ใส่รองเท้าผ้าใบ มักสะพายถุงผ้าเป็นสี มีทั้งแต่งชุดนักเรียน หรือใส่กางเกงยีนส์เก่าๆกับเสื้อยืดลายสก๊อตสี ที่ตัดด้วยผ้าสีาลี ซึ่งได้อิทธิพลการตัดสินใจเลือกรูปแบบการแต่งกายมาจากเพื่อนๆช่วยเลือกให้หรือเพื่อนบอกที่ดี นักเรียนส่วนใหญ่แสบตรงกลางออกไปซ้ายขวา แบบปลายผมตัดเรียบ กับแบบแสกแล้วปลายงอนซึ่งบางครั้งดูไม่เข้ากับบุคลิกลักษณะของนักเรียนบางคนเลย

ส่วนพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเพศหญิงอื่นเนื่องมาจากการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มักปรากฏเด่นชัดในเรื่องการแต่งหน้า แม้ว่าอยู่ในเครื่องแบบนักศึกษา โดยจะปิดหน้าเนียน ทางปากสีเข้มโดยมากใช้สีแดง ทาคิ้วเข้ม ซ้ายเสื้อถลอกออกมา มากถือหนังสือเพียง 2-3 เล่มเท่านั้น ก็กระเป๋าสตางค์รูปการ์ตูน จากข้อสังเกตเพิ่มเติมพบว่า นักเรียน

หญิงที่เรียนทางด้านอาชีวศึกษา อาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างในพฤติกรรม การแต่งกาย โดยกลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนอาชีวฯหญิงที่ใส่กระโปรงสีน้ำเงิน หรือเทา กับกลุ่มที่ใส่ กระโปรงสีแดงเลือดหมู หรือสีฟ้า ซึ่งในกลุ่มหลังจะกล้าที่จะกระทำการแต่งหน้า กับการแต่ง กายเช่นว่านั้นมากกว่า พูดคุยด้วยจริตมากกว่า ไม่เกรงใจผู้อื่น ชอบจับกลุ่มตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป สาเหตุเพื่อความมั่นใจในตนเองเช่นเดียวกับนักเรียนฯเพศชาย และเพื่อเสนอตนเองให้กับผู้คน รอบข้าง(Presentation of the Self) นอกจากนั้นชอบดูหนังสือแฟชั่น วิทยากรวิจารณ์ เกี่ยวกับดาราราชาย หากทมีภาพของดาราราชายที่ดึงดูดความสนใจก็จะคุยกันเกี่ยวกับสรีระของผู้ชาย เรื่องเพศโดยไม่ว่ากันถึงคนรอบข้างว่าจะได้ยิน นอกจากนั้นยังชอบนั่งคุยกันที่ร้าน Fast Food ซึ่งมักไม่ทานอะรมากร คุยกันเสียงดังไม่ว่ากันถึงโต๊ะข้างๆ การปรากฏตัวของนักเรียนอาชีวฯ เพศหญิงในกลุ่มนักเรียนอาชีวฯที่ไม่สนิทสนมกัน มักทำให้นักเรียนหญิงฯส่วนน้อยดังกล่าว เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจเป็นจุดเด่น ขณะเดียวกันนักเรียนฯชายก็พยายามเสนอตัวให้เป็นจุดเด่นเช่นกัน เช่น เล่น แชว เสียงดัง เป็นต้น

โดยสรุปของพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนอันเนื่องมาจากการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ มักมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มักปรากฏออกมาในลักษณะของการไปเที่ยวไม่ว่าที่ใดๆเป็นกลุ่ม แสดง ออกแบบพฤติกรรมร่วม โดยมากได้แก่ โดคเรียน การแต่งกายไม่เหมาะสม แต่อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis) ยังพบค่าความ สัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน ลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นไม่มากนัก และพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังกล่าวมาไม่ค่อยปรากฏในกลุ่ม โรงเรียนอื่นทั้งของรัฐและเอกชน

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างการเสริมแรง(ตัวแปรอิสระที่ 2 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์)กับพฤติกรรม เบี่ยงเบนโดยรวม

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เข้าสมการความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปร อิสระ(X)ทั้ง 10 ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ กับตัวแปรตาม(Y) คือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผล ปรากฏว่าปัจจัยด้านการเสริมแรงให้กระทำผิด มีระดับความสัมพันธ์ เป็นอันดับที่ 2 กับพฤติกรรม เบี่ยงเบนโดยรวม ในตัวแปรอิสระทั้ง 10 ที่ทำการทดสอบ โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r) = 0.5065 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านการเสริมแรงให้กระทำความคิดต่อไปมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับปานกลาง ในทิศทางบวก สอดรับสมมติฐานที่ 9 ว่าเมื่อนักเรียนได้รับผลดีจากการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากเท่าไร ก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านการเสริมแรงนี้ อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้เพียงร้อยละ 26 เท่านั้น (Coefficient of Determination = $r^2 = (0.5065)^2 = 0.256$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการเสริมแรง ที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า ปัจจัยด้านการเสริมแรงมีความสัมพันธ์กับการที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบในระดับสูงสุด($r = .4020$) เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะอื่นๆ (ตามตารางที่ 19) รองลงมาคือการที่นักเรียนทุจริตในการสอบ($r = .3975$) โดดเรียน($r = .3812$) และไว้ผมผิดระเบียบ($r = .3709$) พฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะอื่นๆนอกเหนือจากนี้มีความสัมพันธ์กับความใกล้ชิดกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยมาก

การอธิบายเพิ่มเติมถึงปัจจัยด้านการเสริมแรงนั้น จากการสัมภาษณ์และการสังเกตพฤติกรรม พบว่า การเสริมแรงให้นักเรียนกระทำความคิดต่อไปเมื่อมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนครั้งหนึ่งครั้งใดแล้วนั้น เนื่องจากสาเหตุหลัก 2 ประการ ประการแรก คือการได้รับการเสริมแรงทางบวกจากเพื่อนภายในกลุ่มเดียวกัน มักปรากฏในลักษณะของ คำพูดของนักเรียนที่สะท้อนให้เห็นถึงการเสริมแรงทางบวกให้กระทำความคิดต่อไป เช่น เพื่อนพูดว่า "เอาอีกๆ" "เท่านั้นน้อยไป" การช่วยกันกระทำพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน เช่น ชีตเขียนในที่ต่างๆ แต่งกายผิดระเบียบ ทุจริตในการสอบ โดดเรียน ไว้ผมผิดระเบียบ ซึ่งเพื่อนกันในกลุ่มมักบอกว่า "ไม่เป็นไรหรอก" กับสาเหตุอีกประการหนึ่งก็คือ การไม่ใส่ใจต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่กระทำ การไม่ใส่ใจต่อผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่กระทำ ไม่ว่าจะโดยตัวของนักเรียนเองหรือโดยเพื่อนๆของนักเรียน รวมทั้งการที่บุคคลแวดล้อม เช่น ทางสถาบัน บิดามารดา ผู้คนในสังคม ไม่ใส่ใจในพฤติกรรมและผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นด้วย การเพิกเฉยต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนที่กล่าวถึงถือว่าเป็นการเสริมแรงทางบวกอย่างหนึ่งนอกจากการเสริมแรงโดยตรงจากกลุ่มเพื่อนแล้ว ตัวอย่างการเสริมแรงจากสถาบันการศึกษา หรือจากครอบครัว ปรากฏออกมาในลักษณะของการเพิกเฉยต่อการแต่งกาย ทรงผมที่ผิดระเบียบ ทำให้กฎระเบียบไม่"ขลัง" ไม่ถูกนำมาปฏิบัติบังคับใช้ ทำให้นักเรียนละเมิดกฎระเบียบต่อไปอีก แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการเสริมแรงนี้เมื่อวิเคราะห์ด้วย Regression Analysis แล้ว ปรากฏถึงความสัมพันธ์กันกับระหว่างพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละลักษณะไม่มากนัก ข้อสังเกตเพิ่มเติมของการพิจารณา

ปัจจัยนี้จากการสัมภาษณ์อาจารย์ในโรงเรียนก็คือ ระบบการบริหารโรงเรียน บุคลิกภาพของผู้นำผู้บริหารมีส่วนที่ส่งผลให้เกิดการปิดกั้นโอกาสในการเสนอความคิดเห็น ความรู้ ความสามารถ จากคณะครูอาจารย์ ในอันที่จะพัฒนาโรงเรียน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วนโยบายการบริหารโรงเรียนก็ไม่สามารถเอื้ออำนวยต่อการแก้ไขและควบคุมพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนได้ หากสังเกตว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนใหญ่แล้ว อยู่ในกลุ่มของโรงเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งมีระบบการบริหารโรงเรียน โดยเฉพาะความเข้มงวดเรื่องการปกครองนักเรียน การจัดการและบังคับให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่แตกต่างไปจากที่ปรากฏในกลุ่มโรงเรียนสามัญของรัฐ และเอกชนด้วยเช่นกัน

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน (ตัวแปรอิสระที่ 3 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เข้าสมการความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) ทั้ง 10 ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ กับตัวแปรตาม (Y) คือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผลปรากฏว่าปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบนมีระดับความสัมพันธ์ เป็นอันดับที่ 3 กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวม ในตัวแปรอิสระทั้ง 10 ที่ทำการทดสอบ โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) = 0.4882 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับปานกลาง ในทิศทางบวก ยอมรับสมมติฐานที่ 8 ว่าเมื่อนักเรียนยอมรับตัวแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่าน่าเอาอย่างมากเท่าไร ก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบนี้ อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้เพียงร้อยละ 24 เท่านั้น ($\text{Coefficient of Determination} = r^2 = (0.4882)^2 = 0.238$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่าน่าเอาอย่าง ที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า การยอมรับตัวแบบมีความสัมพันธ์กับการที่นักเรียนทุจริตในการสอบในระดับสูงสุด ($r = .3769$) เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะอื่นๆ (ตามตารางที่ 20) รองลงมาคือ ไว้ผมผิดระเบียบ ($r = .3565$) กลับบ้านดึกกว่าที่ทางบ้านกำหนด ($r = .3290$) และไว้ผมผิดระเบียบ ($r = .3229$) พฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้มีความสัมพันธ์กับความใกล้ชิดกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยมาก

การอธิบายเพิ่มเติมถึงปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบที่เป็ยงเบนอาจเชื่อมโยงไปถึงเรื่องของการคบค้าสมาคมกับเพื่อนที่เป็ยงเบน กับการเสริมแรง เนื่องจากการแสดงพฤติกรรมเป็ยงเบนของเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มอาจทำให้ดูกล้าหาญ เท่ น่าเอาอย่าง ลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของการยอมรับตัวแบบที่เป็ยงเบน แล้วนำมาปฏิบัติตามนั้น จะเห็นได้จากการแต่งกาย รวมทั้งการแต่งหน้าตาของนักเรียนหญิงในกรณีของนักเรียนกลุ่มอาชีวศึกษา ซึ่งมักจะถามเพื่อนอยู่เสมอเกี่ยวกับการแต่งหน้า การแต่งตัว แฟชั่นใหม่ ทรงผม ส่วนการยอมรับตัวแบบของพฤติกรรมมาปฏิบัติของนักเรียนชายจะปรากฏอยู่ 2 ลักษณะใหญ่ๆ ได้แก่ การช่วยเหลือผู้หญิงกับภริยาทางก้าวร้าว เราจึงอาจมองได้ว่าการยอมรับตัวแบบของพฤติกรรมที่เป็ยงเบน แล้วปฏิบัติตามเช่นนี้ เป็นกระบวนการที่นักเรียนซึมซับแบบอย่างของเพื่อน รวมทั้งความคาดหวังบรรทัดฐานกลุ่มเข้าไปในตนเอง (Internalization) โดยไม่รู้ตัวนั่นเอง

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียน(ตัวแปรอิสระที่ 4 ที่เข้าสมการ)กับพฤติกรรมเป็ยงเบน

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เข้าสมการความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) ทั้ง 10 ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ กับตัวแปรตาม (Y) คือพฤติกรรมเป็ยงเบน ผลปรากฏว่าปัจจัยเพศของนักเรียนมีระดับความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 4 กับพฤติกรรมเป็ยงเบนโดยรวมในตัวแปรอิสระทั้ง 10 ที่ทำการทดสอบ โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ $(r) = -0.3144$ ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเป็ยงเบนในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ในทิศทางลบ เนื่องจากในการวิเคราะห์ด้วย Regression นั้น แทนค่าจำนวนให้เพศชายเป็น 1 เพศหญิงเป็น 2 ดังนั้นทิศทางความสัมพันธ์เป็นลบ แสดงให้เห็นว่ายิ่งค่าจำนวนมากขึ้น พฤติกรรมเป็ยงเบนจะน้อยลง จากตารางที่ 21 ที่มีค่า r เป็นลบจึงแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเป็ยงเบนทุกๆลักษณะนั้น เพศชายจะมีปริมาณการเป็ยงเบนมากกว่าเพศหญิง จึงยอมรับสมมติฐานที่ 10 ว่านักเรียนเพศชาย มีพฤติกรรมเป็ยงเบนมากกว่านักเรียนหญิง แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านเพศของนักเรียนอธิบายพฤติกรรมเป็ยงเบนได้เพียงร้อยละ 9.88 เท่านั้น (Coefficient of Determination = $r^2 = (0.3144)^2 = 0.0988$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเพศ ที่มีผลต่อพฤติกรรมเป็ยงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า มีข้อน่าสังเกตว่า เพศชายมีพฤติกรรมเป็ยงเบนที่มากกว่าหญิงในด้านการไว้ผมผิด

ระเปรียบกับการเล่นสนุกเกอร์ ($r = .4193$ และ $.3890$ ตามลำดับ) พฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้มีความสัมพันธ์กับความใกล้ชิดกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยมาก

โดยสรุปแล้วปัจจัยด้านเพศของนักเรียนมีความแตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในสัดส่วนที่สูงกว่าเพศหญิงทุก ๆ ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างการขับขี้อากาศใน (ตัวแปรอิสระที่ 5 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์) กับ
พฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เข้าสมการความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) ทั้ง 10 ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ กับตัวแปรตาม (Y) คือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผลปรากฏว่าปัจจัยด้านการขับขี้อากาศในมีระดับความสัมพันธ์ เป็นอันดับที่ 5 กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยรวม ในตัวแปรอิสระทั้ง 10 ที่ทำการทดสอบ โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) = -0.2994 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการขับขี้อากาศในมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับต่ำ ในทิศทางลบ แสดงให้เห็นว่ายิ่งนักเรียนมีความขับขี้อากาศในใจตนเองมากขึ้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะน้อยลง จึงยอมรับสมมติฐานที่ 5 ว่ายิ่งนักเรียนมีระดับการขับขี้อากาศในมากเท่าไร ก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลงเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านการขับขี้อากาศในอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้เพียงร้อยละ 9 เท่านั้น ($\text{Coefficient of Determination} = r^2 = (0.0896)^2 = 0.0896$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการขับขี้อากาศใน ที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า การขับขี้อากาศในมีความสัมพันธ์กับการเล่นสนุกเกอร์ในระดับสูงสุด ($r = .2545$) เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะอื่นๆ (ตามตารางที่ 22) รองลงมาคือ กลับบ้านดึกกว่าที่ทางบ้านกำหนด ($r = .2522$) ไข้วผมผิดระเบียบ ($r = .2164$) พฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้มีความสัมพันธ์กับความใกล้ชิดกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยมาก

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน (ตัวแปรอิสระที่ 6 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เข้าสมการความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) ทั้ง 10 ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ กับตัวแปรตาม (Y) คือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผลปรากฏว่าปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน มีระดับความสัมพันธ์อันดับที่ 6 กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวม ในตัวแปรอิสระทั้ง 10 ที่ทำการทดสอบ โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) = 0.1535 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับต่ำ ในทิศทางบวก สอดรับสมมติฐานที่ 4 ว่า **นักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมากเท่าไร ก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเท่านั้น** แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจนี้อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้เพียงร้อยละ 24 เท่านั้น (Coefficient of Determination = $r^2 = (0.1535)^2 = 0.0238$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจ ที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการที่นักเรียนไปเที่ยวในดิสโก้เฮค พบในระดับสูงสุด ($r = .1790$) เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะอื่นๆ (ตามตารางที่ 23) รองลงมาคือ ทุจริตในการสอบ ($r = .1622$) พฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้มีความสัมพันธ์กับความใกล้ชิดกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยมาก

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการศึกษา (ตัวแปรอิสระที่ 7 ที่เข้าสมการความสัมพันธ์) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เข้าสมการความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) ทั้ง 10 ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ กับตัวแปรตาม (Y) คือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผลปรากฏว่าปัจจัยด้านความสามารถทางการศึกษามีระดับความสัมพันธ์ เป็นอันดับที่ 7 กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยรวม ในตัวแปรอิสระทั้ง 10 ที่ทำการทดสอบ โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.00 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) = -0.0477 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านความสามารถทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในระดับต่ำมาก ในทิศทางลบ แสดงให้เห็นว่ายิ่งนักเรียน

มีความสามารถทางการศึกษามากขึ้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะน้อยลง จึงขอรับสมมติฐานที่ 3 ว่า **ยิ่งนักเรียนมีระดับความสามารถทางการศึกษามากเท่าไร ก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลงเท่านั้น** แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านความสามารถทางการศึกษานอ้ธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้เพียงร้อยละ 0.23 เท่านั้น (Coefficient of Determination = $r^2 = (0.0477)^2 = 0.0023$)

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความสามารถทางการศึกษาที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละลักษณะแล้วพบว่า ความสามารถทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับการทุจริตในการสอบ กับการไว้ผมผิดระเบียบเป็นระดับสูงสุด แต่สัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก รวมทั้งพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะอื่นๆด้วย (ตามตารางที่ 17)

2.2. แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันเองของปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน

(ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรอิสระ)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ($x_1 \dots x_{10}$) ด้วยกันเองแล้วว่า ตัวแปรอิสระแต่ละตัวส่งผล หรือมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระอื่นๆอย่างไร ด้วยค่าสหสัมพันธ์ (r) ผลปรากฏพบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 10 มีความสัมพันธ์ต่อกันน้อยมาก เนื่องจากโดยส่วนใหญ่มีค่า r สูงสุดไม่ถึง 0.2 ยกเว้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 3 คู่ ได้แก่ปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบนมีความสัมพันธ์กับการเสริมแรง ($r = .4540$) ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมกับผู้ที่เบี่ยงเบนมีความสัมพันธ์กับการเสริมแรงที่ระดับความสัมพันธ์ ($r = .3077$) และปัจจัยด้านการสมาคมกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน กับการยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบนมีความสัมพันธ์กับ ($r = .2944$) ตามลำดับ จึงอาจกล่าวได้ว่าปัจจัยที่มีความเกี่ยวพันกันมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ ในการอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบน ได้แก่ 3 ปัจจัยคือ ปัจจัยด้านการคบหาสมาคมกับผู้ที่เบี่ยงเบนมีความสัมพันธ์กับการเสริมแรง และปัจจัยด้านการยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน (ตามตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันเองของปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน
(ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรอิสระ)

	x1	x2	x3	x4	x5	x6	x7	x8	x9	x10
x1	1.0000									
x2	.0682	1.0000								
x3	.0814	.3463	1.0000							
x4	.0694	.2674	.1774	1.0000						
x5	-.1252	-.1231	.0695	-.0435	1.0000					
x6	-.0823	-.2854	-.2087	-.1977	.2944	1.0000				
x7	-.0438	-.2008	-.0866	-.0876	.3077	.4540	1.0000			
x8	.1530	.1118	.0787	-.0765	-.1940	-.1175	-.0940	1.0000		
x9	.0756	-.1059	-.0769	-.0007	.0551	.1205	.1004	-.0717	1.0000	
x10	.1432	.0065	-.0064	-.0703	-.0256	-.0392	-.0091	.1978	-.1244	1.0000

หมายเหตุ* ชื่อตัวแปรอิสระ (X)

- x1 - ความสามารถทางการศึกษา
- x2 - การขี้บขี้งาภายใน
- x3 - การรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษ
- x4 - ความรู้สึกผูกพันกับสังคม
- x5 - การคบค้าสมาคมกับผู้ที่เบี่ยงเบน
- x6 - การยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน
- x7 - การเสริมแรง
- x8 - เพศ
- x9 - ฐานะทางเศรษฐกิจของนักเรียน
- x10 - ความสามารถทางการศึกษา

สรุปการทดสอบสมมติฐาน

- สมมติฐานที่ได้รับการยอมรับได้แก่

- สมมติฐานที่ 7 ยิ่งนักเรียนมีความใกล้ชิดมากเท่าไรกับเพื่อนที่มักมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเท่านั้น
- สมมติฐานที่ 8 ยิ่งนักเรียนยอมรับตัวแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่าน่าเอาอย่างมากเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเท่านั้น
- สมมติฐานที่ 9 ยิ่งนักเรียนได้รับผลดีจากการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้น
- สมมติฐานที่ 10 นักเรียนเพศชาย มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากกว่านักเรียนหญิง

- สมมติฐานที่ไม่ได้รับการยอมรับได้แก่

- สมมติฐานที่ 1 ยิ่งนักเรียนมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา โรงเรียนมากเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลงเท่านั้น
- สมมติฐานที่ 2 ยิ่งนักเรียนมีพันธะสัญญาต่อเป้าหมายที่สูงมากเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลง
- สมมติฐานที่ 3 ยิ่งนักเรียนมีความสามารถทางการศึกษาในระดับสูงเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลง
- สมมติฐานที่ 4 ยิ่งนักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเท่านั้น
- สมมติฐานที่ 5 ยิ่งนักเรียนมีระดับการย้ายถิ่นจากภายในสูงเท่าไร ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลงเท่านั้น
- สมมติฐานที่ 6 ยิ่งนักเรียนรับรู้การลงโทษว่าหนักมากเท่าไร เมื่อประพฤติผิดระเบียบ ก็ยิ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยลง

ดังนั้น หากรวมทฤษฎีต่างๆที่กล่าวมาเป็นกรอบทฤษฎีสังคมจิตวิทยาที่ใช้ศึกษาพฤติกรรม
เบี่ยงเบนของนักเรียนในกรุงเทพมหานครแล้ว จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย
ในกรุงเทพฯ จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากหรือน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน, การ
เสริมแรง การยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน, รวมทั้งเพศของนักเรียน